

Groep I

19 maart 1961

Goeden morgen vrienden.

Er zijn op het ogenblik in de wereld allerhande ontwikkelingen aan de gang die een directe weerkaatsing zijn van, laat ons zeggen negatieve inwerkingen, waarbij we o.m. de invloed van Uranus en Saturnus, Jupiter zouden kunnen herkennen, die, we astrologisch zouden denken. Daarnaast zijn er tendensen die niet zo gemakkelijk astrologisch of zelfs ook maar vanuit menselijke rede te omschrijven zijn. Het is duidelijk, dat een poging om een dergelijk geheel wat concreter te stellen, de nodige moeilijkheden met zich brengt en daarom begin ik al vast met u geduld te vragen voor het geval ik vervelend zou zijn zo nu en dan.

Allereerst dan, we weten; Aquarius is aan het werk. In de tweede plaats weten we, dat Uranus een zeer sterke invloed begint uit te oefenen en dat ook Neptunus een wijsheid en in zekere zin ook wat rechterlijke strengheid aan het uitstralen is, waarbij die Saturnus-invloed, die ook rechterlijk kan zijn, in dezelfde richting gaat. Voor oorzaak en gevolg op aarde betekent dit een tendens, waarbij dus misstanden moeten worden rechtgezet. Oorzaak en gevolg, oftewel schuld en de daarop volgende straf.

Het is natuurlijk niet prettig voor de mens om te moeten constateren, dat er een tijd van afrekening is aangebroken, maar de grote kwaal van de mensheid is toch niet direct gelegen in de invloeden van buitenaf. Die zou men gemakkelijk meester kunnen, wanneer er zich niet innerlijk een zekere reeks van tendensen ontwikkeld had, die en via oorzaak en gevolg, dus uiterlijk, en ook op het innerlijk pad, gevaarlijk kunnen zijn. Het zijn deze tendensen waarop ik de nadruk wil gaan leggen. Nu en dan wil ik me daarbij verder refereren aan de groot geestelijke werkers en krachten die op het ogenblik op aarde bezig zijn en zal hun uitspraken en hun leringen aanhalen, voor zover dat direct en praktisch van toepassing is op hetgeen ik naar voren breng. Dan mag het misschien zo hier en daar vervelend zijn, maar dan heeft u er in ieder geval wat aan. Allereerst: De mens, die in een steeds kleiner wordende wereld leeft, begint daardoor steeds meer zelfzuchtig te denken. De kleinere gemeenschappen, waarbinnen onzelfzuchtigheid vroeger een regel en een gewoonte was, brokkelen af, maar daarvoor in de plaats komt niets nieuws. Het gevolg is dat de mens steeds meer zichzelf gaat bezien zoals hij vroeger deze gemeenschap bezag n.l. het criterium voor juistheid van gedrag, geloof, van handel en wandel. Dit brengt de mens in een steeds sterker tegenstelling tot zijn medemensen en vooral wel tot die groepen van de wereldbevolking, die hem op een of andere wijze vreemd zijn. In zijn volkomen vanuit zichzelf denken zal hij heel vaak proberen goed te doen, terwijl hij in feite kwaad doet. Hij zal in heel veel gevallen een zekere zachtheid propageren, waar in feite alleen hardheid een redelijke en juiste oplossing zou zijn. De gevoelswereld is al even verwrongen als de verstandswereld in deze dagen, omdat men ook in zijn gevoelens voortdurend vanuit zichzelf redeneert en deze emoties dan ziet als bepalend voor het heil van de gehele wereld.

U zult begrijpen dat hierdoor een toestand verwerkelijkt kan worden, die eens door een profeet, werd omschreven met: Ze zijn verdeeld huis tegen huis; en broeder tegen broeder. De kinderen bestrijden de ouders en de ouders kennen hun kinderen niet meer." Misschien is het dan openlijk niet zo ver, maar alle feiten spreken ervoor dat in de moderne maatschappij die toestand toch wel reëel begint te worden. De ouders weten niet meer wat hun kinderen uitspoken, de kinderen trekken zich van de ouders heel weinig aan in vele gevallen. Ze gaan hun eigen weg en wat erger is, in vele gevallen gaan ze in protest tegen de ouderen een weg die, naar zij bewust weten, voor alle kinderen kwetsend en storend moet zijn. Niet erg prettig. Broeder tegen broeder. De mensen zijn zo verdeeld op het ogenblik door hun eigen idee van goed en kwaad, dat binnen één bepaald geloof of een bepaalde politieke partij, mensen die elkaar zouden moeten helpen, in feite voortdurend bezig zijn elkaars positie te ondermijnen en te ondergraven.

De mens meet zichzelf als maatstaf van recht. Enerzijds horen we van eigen aardige rechtszaken, waarbij de veroordeling steeds maar wordt uitgesteld, of waarbij men uiteindelijk dan tot een oordeel overgaat dat niet juist is, anderzijds horen we van een ongewone hardheid, waarbij eenmaal gevelde vonnissen ten koste van alles worden volvoerd, ik denk b.v. aan de zaak Cyrill Chessmann. Dit wijst dus wel degelijk in de richting van deze

verdeeldheid. De wijzen die op het ogenblik op de wereld werkzaam zijn en vooral wel de grootste meester onder hen, proberen de mens duidelijk te maken waar het om gaat: "Indien gij voor uzelve het recht opeist te handelen, zoals u goed dunkt, te geloven zoals u juist lijkt, zo heeft elke andere het recht, zelfs indien hij in uw ogen zondigt, of zijn geloof in uw ogen demonisch of dwaas is. Ontneem niemand de rechten die u voor uzelve opeist. Dit is geen groot kosmische waarheid, maar het is praktisch en het is duidelijk."

In de tweede plaats zegt diezelfde stem op aarde: "Gij spreekt over gerechtigheid en gij bedoelt handel van waarde. Besef wel, dat het enige recht dat werkelijk bestaat, het recht is van genade en begrip. Zo, indien gij anderen oordeelt en het noodzakelijk werd hen te bestrijden, bestrijdt hen door begrip en genade," En hij gaat onmiddellijk verder: "En gij, die de wapenen opneemt, zo gij zegt om het wille van de vrede, beseft wel dat hij die vertrouwt op wapenen, zijn innerlijke krachten verzwakt en niet versterkt. Dat wat in de mens leeft, kan nooit verslagen worden. Wapenen echter wel."

Hier is al direct ten voeten uit een deel van de moderne wereld, een deel van haar complexe problemen, getekend. De mensen gaan van zichzelf uit. Ze menen dat ze met geweld, met kracht, met overtuiging hun mening, hun opinie, hun veronderstelde, al dan niet werkelijke rechten, moeten handhaven. In de praktijk blijkt echter, dat ze hierdoor zichzelf ten ondergang dwingen.

Een verschijnsel, dat ook heel veel voorkomt, is de behoefte van de mens om de vrijheid van een ander aan te tasten. Hij doet dit met de beste bedoelingen. Wij zien in zovele gevallen hoe men probeert b.v. zijn eigen milieu een bepaalde wet op te leggen. Wij zien hoe mensjes, zodra ze enige macht krijgen, hetzij dat ze politieagent worden of voorzitter van een vereniging, dirigent van een zangkoor of ambtenaar achter een loket, onmiddellijk zich boven de menigte willen achten en anderen aan hun meningen en ideeën willen onderwerpen. Het droevige is, dat ze dit meestal zelf niet beseffen, want zo stellen ze, wij handelen immers voor het bestwil van allen. Zij erkennen echter niet, dat het opleggen van eigen wil aan anderen, identiek is met dictatuur. Anderen overtuigen van de juistheid van eigen argumenten is wat anders, maar een opleggen, van zich uit regeren, is altijd demonisch en kwaad.

Het commentaar, dat de op de wereld thans aanwezige wijzen en meesters dus geven luidt ongeveer als volgt: "Besef wel, dat macht een verantwoording is, die echter niet gepaard gaat met vermogen. Streef nimmer naar grootheid want hoe groter gij zijt in de ogen der mensen, hoe groter de lasten die gij dragen moet en hoe kleiner uw vermogen om anderen te begrijpen en met hen samen uw last op de juist wijze te dragen. Roep nimmer: "Ik weet", want zo gij meent te weten, zo weten anderen en waar velen weten en elk hun eigen kennis superieur achten, daar strijdt men en daar sterft de kennis onder de strijd van het eigenbelang."

Hier is misschien ook tevens een verklaring van die vele eigenaardige revoluties op het ogenblik. Overal zijn er mensen die de macht voor zich op eisen. Vaak met de beste bedoelingen. Wij zullen ons kleine land, wij zullen ons volk er eens bovenop helpen, wij zullen het waardig maken in de wereld. Maar ze kunnen het niet, omdat ze niet beseffen wat er allemaal aan verbonden is. En omgekeerd zien we groteren, die zeggen: Ja, wij zullen voor die kleinen dan zorgen dat er recht in de wereld is, maar ook zij kunnen het niet. Ze bezitten daar de macht en de middelen in feite wel voor, maar durven of kunnen deze niet gebruiken.

Het is logisch, dat in een dergelijke vertekende wereld die innerlijke neigingen van de mens, deze voortdurende tendens naar heerschappij, naar zelfuitdrukking, vanuit jezelf leven en handelen zonder aan anderen te denken, een bepalende, ja een beslissende factor wordt, die boven alle uiterlijke in vloedende van de sterren uitgaat. Het zijn deze dingen, die bepalen op welke wijze eventuele kosmische tendensen worden gebruikt. Wat moet je daar dan verder van zeggen?

Onze huidige meester op de wereld zegt op zijn manier de dingen en hij spreekt daarbij ten dele in gelijkenissen, hij spreekt daarbij ten dele ook in een wat andere taal dan u gewend bent. Hij zegt tot de mensen van de wereld dit: "Wanneer twee kinderen strijden, zo kunnen ze een ogenblik later weer spelen, want in strijd en spel geven zij zichzelf volledig en daarom is in hen geen haat. Haat is slechts daar, waar de mens zich machteloos voelt. Zo gij meent waarlijk machteloos te zijn, zo zult gij de God, die u geschapen heeft, moeten haten en niet de mens. Maar uw God durft ge niet te haten. Daarom richt ge uw haat op de wereld, daarom verloochent ge misschien de God waaraan ge innerlijk gelooft. Ge meent, dat ge door u te

beroepen op uw volk, uw gebruiken en uw rechten, u altijd weer zult kunnen rechtvaardigen in de ogen van de wereld, van anderen. In deze dagen is het fair witness weder overwonnen, sterker dan nog ooit van toepassing, omdat een wereld die spreekt over menselijkheid en genade, de menselijkheid verleert en genade slechts daar toepast, waar zij reeds meerdere malen vereend werd, maar nimmer daar waar ze werkelijk noodzakelijk is.

De grootste waarheid van alle tijden luidt nog steeds: "Erken uw naaste als uw gelijke, leef met uw naaste als met een broeder en zuster. Geef uzelve aan de wereld en eis niet dat de wereld zichzelf aan u schenkt. Leef in liefde tot God en heb de wereld lief, omdat God deze geschapen heeft. Slechts indien gij niets eist, niets verlangt en niets beschouwt als uw feitelijk recht, zult ge zelve gelukkig kunnen zijn in de wereld en zullen ook anderen in de wereld door u tot geluk, tot wijsheid en zelfs tot inzicht kunnen komen. Gij die u beroept op oude rechten, beseft niet dat de oude tijd teneinde is."

Hier geeft de wereldleraar dus eigenlijk zijn visie op wat noodzakelijk is en dan gaat hij verder met een hele reeks gelijkenissen, waarvan ik één wel zeer eigenaardig vind.

"Belangrijk ben ik", zei de zandduivel (zandduivel dat moet u goed begrijpen dat is een uitdrukking die men in bepaalde gebieden van de woestijn gebruikt voor een kleine werveling in de lucht, waarin zand omhoog wordt getrokken, het is dus een klein draaiend zandzuiltje, dat dus ineens kan storten.) "Mchtig ben ik" zei de zandduivel en hij wervelde over het land en meende: waar ik zoveel zand in mij opneem, zal ik steeds sterker worden. Tot een spelend kind een stok wierp naar de werveling en toen bleef er slechts een hoopje zand."

Hiermee bedoelt hij te zeggen: Er zijn zovele begrippen, die geen enkele feitelijke waarde hebben. Er zijn tendensen en zienswijzen, die op zichzelf niets, maar ook niets te betekenen hebben. De mensen maken ze zwaar, maken ze gewichtig. De mensen blazen ze op en ze krijgen steeds meer feiten toegevoerd, ze krijgen steeds meer mensen mee en op een gegeven ogenblik zeggen ze: Ja, maar dan is onze beweging of dan is onze gedachtegang toch van buitengewoon groot belang. Wat zijn wij niet groot en machtig, nu zovelen ja hebben gezegd. Maar dan is er alleen maar een spelend kind nodig bij wijze van spreken, met een stokje, of om het anders te zeggen, een mens die het misschien helemaal niet kwaad bedoelt, maar die dat ene argument gebruikt van rede en van gewone realistische menselijkheid, en dan valt het hele bouwwerk in elkaar. Wat dan overblijft, is een hoopje zand, een hoopje onsamenvangende mensen, die wanhopig zoeken naar een andere leiding, een andere kracht, een ander inzicht.

De meester vertelt deze gelijkenis wel hoofdzakelijk, geloof ik, om duidelijk te maken, dat je nooit uit de veelheid van wat je opneemt in je, of wat je rond je verzamelt, je eigen grootheid of macht kunt bepalen. Dit wordt bevestigd door een lering, die hij geeft en die m.i. ook wel juist in deze dagen echt toepasselijk is: "Gij allen, die roept om vrijheid, hebt uzelve gebonden met slavenketenen, zwaarder dan de slaven van de oude tijd ooit gedragen hebben, want gij ketent uzelf met uw eigen dwaasheid. Leer toch, o mens, om vrij te zijn. Niet alleen vrij van beperkingen of remmingen, niet alleen vrij van gebondenheid aan anderen of geloof aan anderen, maar vooral vrij te zijn in uzelve. Vrij om voortdurend de wereld te aanvaarden, vrij om volgens uw eigen inzichten te leven, zonder ooit te zeggen: "Dit zal de wereld niet goed keuren. Dit zal in de ogen der wereld kwaad zijn." Want juist zij, die leven voor de ogen van de wereld, dragen in zich ketenen, die wonden veroorzaken en bederf. Het is niet de mens, die vrij is, maar de mens, die gebonden is, die werkelijk lijdt en ondergaat in deze wereld."

Dat is ook weer logisch. Wanneer je op het ogenblik ziet wat er gebeurt, gewoon, kijk nu alleen maar eens in de wereldpolitiek b.v., dan ziet u hoe de mensen elkaar allemaal nabootsen. Of u nu te maken heeft met Soekarno of met Tsjombé of met Mao Tse Toeng, of al die anderen, zij allen doen niets anders dan elkaar imiteren. Zij zijn gebonden aan diezelfde vreemde ideeën van wet en recht. Hun recht is n.l. het ontkennen van het recht van alle anderen, maar wanneer ze daarmee beginnen, dan durven ze niet stil te staan. Zij moeten ermee voortgaan.

Soekarno kan niet meer terug om de doodeenvoudige reden, dat hij nu eenmaal deze weg heeft ingeslagen. Hij heeft gezegd, dat het goed is en dus kan alleen dit verder goed zijn. U ziet het bij een Tsjombé. Hij is begonnen met zichzelf groot te maken, werd van sergeant kapitein en kort daarop kolonel en nu is hij generaal en hij zal een nieuwe rang moeten

creëren om verder te kunnen leven in zijn eigen ogen, want hij moet steeds stijgen en wel vorderen in rang. Zo heeft elke mens zijn eigenaardigheden, maar die eigenaardigheden zijn juist de dingen die hem het meest verbitteren, die hem voor de wereld het meest gevaarlijk maken, die hem bovenal het meest aantastbaar maken voor elke kosmische invloed. Laten we de zaak nu eens precies stellen zoals ze m.i. op het ogenblik is.

Er is een periode van onrust achter de rug en al zullen velen zich wat aangenamer of wat prettiger voelen dan enige tijd geleden, er is nog voortdurend een vreemde spanning, er is nog geen rust, men wordt voortdurend opgejaagd. Dit opjagen op zichzelf komt in het grote, zowel als in het kleine, in de persoonlijke beleving tot uiting. Wanneer je nu afhankelijk bent daarvan, wanneer je je daardoor werkelijk laat commanderen, laat drijven, dan zul je daardoor uitgeput raken, ondanks alles. Dan kun je geen rust vinden, je kunt geen toekomst vinden.

Wanneer je daarentegen behoorlijk jezelf vrij weet te maken, dan zul je die dingen, die je ergeren of vermoeien, eenvoudig terzijde kunnen zetten, totdat er een gunstige tijd komt. Dan zul je die waarden die anderen op het ogenblik voortdurend laten voorbijgaan, omdat dit of dat zo belangrijk is, voor jezelf gemakkelijk kunnen concretiseren, want dan zeg je eenvoudig: "Waar ik met deze andere waarden op het ogenblik toch niet volgens mijn eigen wil en mijn eigen bewustzijn kan werken, laat ik dit tijdelijk rusten." Het is zo eenvoudig als tweemaal twee vier is, en dat gaat natuurlijk verder en dat gaat nog vele maanden verder in dit jaar en dan heeft u een ogenblik adempauze en dan gaat het verder het volgend jaar en het daarop volgende, jarenlang. U zult begrijpen dat een mens, die jarenlang onder voorop gezette ideeën blijft voortwerken, terwijl hij feitelijk geen stap verder komt, daaraan ten onder gaat. Dat is alleen zuiver stoffelijk en psychologisch al begrijpelijk. Je kunt niet verder komen, je kunt de dingen ook niet naast je neerleggen. Je durft het niet te doen, want, zeg je, wanneer ik dat naast me neerleg, dan weet ik niet hoe ik dat ooit nog moet aanpakken. Geen mens weet te leven naar de mogelijkheden en de omstandigheden, die juist dit ogenblik bieden. In een tijd van spanning ga je alleen daardoor al ten gronde. We gaan nu een stap verder. Stel nu, dat het ook geestelijk precies hetzelfde is. Ook geestelijk staat u op het ogenblik onder een meer dan normale spanning. U zult zich afvragen of u een bepaalde geestelijke richting of een bepaald geloof nu eigenlijk nog wel volgen kunt, want er zijn bepaalde punten, die daar toch wel erg tegen zijn. U zult zich afvragen, of u dit of dat innerlijk denken nog wel kunt verenigen met uw stoffelijke omstandigheden. U zult zich gaan afvragen of u deze of gene geestelijke arbeid nu wel kunt voortzetten; of omgekeerd, terwijl ze feitelijk onmogelijk is geworden, of u ze wel mag staken? Dat zijn problemen, die normaal zijn en dat is de mentale weerkaatsing van een geestelijke onrust.

Die geestelijke onrust kunnen we niet gaan aflezen uit de sterren. Ze behoort eerder weer tot die innerlijke tendens, waarover ik sprak. In uzelf zoekt u op het ogenblik praktisch allemaal, zoals alle mensen, naar een evenwicht, naar een balans. U zoekt ergens naar die bevrediging eigenlijk is dat woord niet goed ik moet zeggen: deze volheid van vrede, die het u mogelijk maakt uw schouders eens op te halen over allerhande gebeurtenissen. Deze vervulling van uw eigen wezen, waardoor u eens een ogenblik al die zorgen, die problemen en al die begeerten en ook die angsten achter kunt laten. Omdat u innerlijk staat aan de grens van een nieuwe tijd en dat betekent voor uw geest zeer waarschijnlijk ook de grens van een nieuwe sfeer, een nieuwe wereld.

Wat daarvan tot uiting komt is betrekkelijk weinig. Het grootste gedeelte moet u innerlijk verwerken. Maar wanneer u nu dus deze innerlijke verandering (geestelijke verandering) niet kunt aanvaarden, omdat u vanuit de stof een volkomen valse reeks van emoties, voorstellingen op die geest blijft afvuren, dan is het toch logisch, dat ook uw geest, die nu misschien nog licht kent, zo naar het duister toe gedreven wordt.

Wat dan? Ja, misschien is het verstandigste, dat ik hier weer een paar lessen aanhaal, al zijn deze dan niet van de wereldmeester, maar van een andere geestelijke meester,

Hij zegt het ongeveer zo: "Waarom zo ernstig en zo laks? Is u de schepping niet gegeven om er elke vreugde uit te puren? Is elk beleven niet een nieuwe bron van wijsheid? Waarom dan zo ernstig en zo laks? Laat de geest in felheid uitgaan in nieuwe en ongekende gebieden. Laat haar licht puren en van ongekende tinten drinken tot ze vreugde en lichtdronken zichzelf niet meer beseft. Laat de geest uitgaan en houdt haar niet terug, omdat de wereld die zij moet betreden een onbekende is. Voor hen, die dwalen in de schepping Gods, is het leven een avontuur, een avontuur van voortdurende vernieuwing, voortdurende ontwikkeling,

voortdurende openbaring. Wie zichzelf daarin terughoudt (bedenk het gaat hier over de geest dus) zal daaraan ten gronde gaan, want wie de vooruitgang schuwt, kan niet stilstaan, maar moet vluchten in het duister en de misnoedigheid."

Hier zegt onze geestelijke meester dus eigenlijk niets anders dan dit vrienden: "Jullie kunnen nu wel denken, dat je het geestelijk bij het goede eind hebt, maar je kunt niet stilstaan. Ook datgene wat geestelijk noodzakelijk en mogelijk is, verandert voortdurend. Wanneer je dat vreugdig kunt aanvaarden, wanneer je daar fel en vrolijk op af kunt stormen, dan is het leven een voortdurende vernieuwing van geest en geestelijke kracht. Je bent sterk en dat zou voor een mens wel eens kunnen betekenen, dat hij dus door geestelijke krachten ook lichamen veel sterker, veel intenser kan leven dan anders. Maar wanneer je probeert om langzaam aan te doen en voorzichtig aan te doen, dan maak je het jezelf wel heel wat moeilijker. De tegenstand, die een ander met een enkele sprong overwint, kost heel veel moeite. U kunt het vergelijken met iemand, die over een snel vlietende rivier springt en iemand die er doorheen wil waden.

Iemand die springen zo gevaarlijk vindt, omdat hij nat zou kunnen worden. Deze mens heeft het dus al veel moeilijker geestelijk. Hij zal het nieuwe niet meer zo vreugdig ervaren en daarvoor in de plaats komt hij met allerhande problemen en complexen te zitten, geestelijk. En dan wee degene die zegt: Ja, maar dat oude ken ik nu zo goed. Ik wil dat nieuwe niet aanvaarden. Want het nieuwe komt op je toe. Het nieuwe vult steeds meer de ruimte tot de hele lichte wereld met deze nieuwe krachten, deze nieuwe invloed gevuld is. Er blijft je niets anders over om uit te wijken dan het duister en het duister is afsluiting van het ik en daardoor lijden en eenzaamheid.

Als je dat nu begrijpt, dan kun je ook voor jezelf zeggen: Wanneer die geestelijke invloed van vernieuwing dus op het ogenblik ook al werkzaam is, stoffelijk, dan wordt het hoog tijd dat ik ook mijzelf in die vernieuwing ga aanpassen. En nu kan zo'n vernieuwing voor een mens in de stof nooit een roekeloos avontuur zijn. Onthoud dat wel, een roekeloos avontuur is voor de mens stoffelijk niet aanvaardbaar meer, het past niet in zijn wereld, in zijn tijd, dat past zelfs niet meer in de geestelijke ontwikkeling, die hij op aarde probeert door te maken.

De wereldleraar zegt dat als volgt: "Wanneer de zon komt, ontmoet haar met een glimlach. Wanneer haar stralen u kwetsen, vertoef nog een wijle in de schaduw, maar tracht niet de zon te doden. Indien in uw leven voortdurend het nieuwe op u afstormt, zo verwerp het niet, maar aanvaard het op uw eigen wijze, verweef en verwerk het zo, dat het bij u past, want slechts door uzelf te zijn kunt ge uw naaste dienen. Slechts door uw eigen wezen te volmaken, kunt gij ook de wereld vervolmaken. Slechts door uzelf te kennen, kunt ge de wereld kennen en zo zult ge door te aanvaarden wat is en reeds nu u voor te bereiden op de aanvaarding van hetgeen komt, voor uzelf en voor anderen licht brengen, geluk, zegen Gods.

Ja, ik heb dit laatste erbij aangehaald, ofschoon het niet helemaal in overeenstemming is en niet van toepassing is op hetgeen ik als argument naar voren breng, maar begrijp me goed. Wanneer nu alle dingen gaan veranderen, rond en in u, wanneer u te maken krijgt met problemen, die tot nu toe niet hebben bestaan en daarvoor weer mogelijkheden ziet, die eigenlijk zo vreemd zijn, dat je je afvraagt of dat nu wel zal kunnen, het kan zakelijk zijn, maar het kan ook verstandelijk zijn, het kan beroepshalve zijn. Het kan in elke omstandigheid opkomen, vraag je dan eens een keer nu niet af, of het wel voorzichtig is aan die dingen te beginnen, maar vraag je af of je eigen wezen, je eigen ik daarin zou kunnen opgaan. Stort je er niet roekeloos in zonder overweging, maar probeer al datgene, wat nieuw wordt, a.h.w. met je eigen wezen te verknopen, zodat het deel wordt van je eigen leven, van je eigen denken. Op die manier kun je in de stof, door het aanvaarden van de vernieuwing, ook voor de geest veel doen.

U ziet, er is heel wat te zeggen over deze tijd. Nu zou ik nog kunnen gaan spreken over de mensen, die zo echt op hun recht staan. U weet dat wel, die chauffeurs die nu eenmaal van rechts komen en dus voorrang hebben en liever een botsing riskeren dan even in te houden b.v. Of die voetgangers, die op een zebrapad (of hoe heet zo'n beschermde oversteek) lopen en die stoer doorwandelen, ook al komt er een fietser aan of een auto die klaarblijkelijk niet zo gemakkelijk stoppen kan. Mensen die op hun recht staan, weet u wel. Zo zijn er een hele hoop in deze wereld. De mensen, die op hun recht staan, maken meer brokken dan alle anderen bij elkaar. Misschien dat ik als afsluiting van dit betoog van mij ook nog wel hier iets op mag

zeggen: Zodra gij spreekt van uw recht en van volgens de regels te uwen voordele, zo eist gij meer, dan de wereld u in feite kan geven, en gij zult daardoor verliezen wat het uwe is en wat de wereld is, omdat tussen de wereld en u een scheiding is gekomen. Doch zo ge beantwoordt aan wat de wereld van u vraagt, zolang het uw wezen niet kwetst en stoort, zo zult gij in de wetten en de regels de bevestiging vinden van een band tussen u en alle mensen.

Besef wel: Wie een recht voor zich vraagt, verwerpt zijn goddelijk recht, n.l. te groeien tot eenheid met alle dingen; maar wie een recht geeft aan al wat vraagt, zo dit krachtens het eigen ik en wezen mogelijk is, aanvaardt de eenheid, die zelfs uit de onbewuste wereld tot hem komt en groeit zo tot intenser kennen van de lichtende kracht, die wij Vader noemen, in een voortdurend groter begrip voor al wat leeft.

Dat is eigenlijk het hele argument voor vandaag, vrienden. Ik hoef er niet veel meer aan toe te voegen. Het is praktisch, het is redelijk, het is nuttig. Ik geef toe, het is misschien hier of daar vervelend, maar het past voor u en voor uw problemen vandaag. Het heeft te maken met het pijntje en met die verkoudheid en met die ziekte, het heeft te maken met het zakelijke probleem en met die contracten, die je eigenlijk toch erbij zou moeten hebben. Het heeft te maken met dit en het heeft te maken met dat, het heeft met alle dingen te maken waar u op het ogenblik mee zit in deze tijd. Het heeft te maken met uw eigen problemen in uw persoonlijk leven zowel als die andere problemen. Daarom hebben we het eens een keer naar voren gebracht. Het ligt aan uzelf of u er profijt van wilt trekken, maar geloof me, niemand kan de tendens van deze tijd uiteindelijk weerstaan en wie dit innerlijk en geestelijk als nog tracht te doen, komt in strijd met de tendensen, die van buitenaf kosmisch op de wereld en ook op u worden afgezonden, en dat zou u het leven niet gemakkelijker maken en de geestelijke vooruitgang zeker veel moeilijker. Ik hoop dus, dat u er iets aan hebt, zoals ik dat allemaal gebracht heb en dat u het kunt gebruiken om uw eigen innerlijke harmonie en kracht te vergroten. Ik wens u verder allemaal een prettige zondag en geef het woord nu over aan een volgende spreker.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Ja, dat ik vandaag me weer in uw midden waag, ligt eigenlijk aan die spreker van zo-even, want wat hij zegt, dat is allemaal juist en mooi en begrijpelijk misschien, maar is er eigenlijk niet een eenvoudiger manier om het te zeggen? Heb God lief boven alle dingen en je naaste gelijke jezelf.

En vergeet jezelf in het lijden van anderen, zonder ooit jezelf te verliezen. De liefde, die voor mij de bindende kracht is zo tussen ons en tussen de wereld en wat ik dan ben (onbelangrijk als ik misschien ben) en datgene, wat mij nu nog maakt tot de schaduw van de pastoor, die ik eens geweest ben, de onderpastoor die ik voor die tijd was, dat is eigenlijk niets anders dan liefde, goddelijke liefde, menselijke liefde, maar een liefde, die niet voor zichzelf vraagt.

Ik vraag me nu af of met al die mooie woorden over invloeden en over wat er zich in u ontwikkelt, u iets meer kunt bereiken dan met een werkelijke volledige liefde, een volledige overgave aan God. O, ik weet het, ik heb het eens een keer in mijn parochie gehad. Toen had iemand het ook erg moeilijk. Dat was een zwijnenfokker en hij verbouwde ook nog suikerbieten. Toen zei ik zo tegen hem: "Jongen, je verzet je nu zo tegen alles wat je in het leven ge beurt. Geef je nu over aan God." Toen zei hij tegen me: "As wanneer ik dat doe meneer pastoor, dan zal ik het toch zo stilletjes doen, dat u er niets van zult weten, want ik geef me niet over aan u."

Maar ja, denk er nu eens zo over; een overgave aan God is innerlijk, daar hoeft niemand wat van te weten. Maar als je in ware liefde, in waar begrip aan je God overgeeft, nietwaar, in ware overgave leeft met liefde voor de mens, niet overdreven, niet met een "ik zal het voor iedereen opknappen en doen", maar gewoon: ik wil toch met ze meevoelen en meeleven, voor zover het me mogelijk is, denkt u dan niet dat u in die nieuwe tijd zult passen? Want, dat heb ik zo vaak gezegd: er verandert veel op de wereld en veel bij de mensen en ik weet dat er ook veel verandert in de sferen, maar één ding, vrienden, verandert nooit en dat is de liefde van God voor zijn schepping. De lichtende kracht Gods en een ieder die God lief durft hebben met heel zijn wezen en de vreugde die in alle wereld en sferen geboren wordt uit de werkelijke liefde tot de naaste, die overtreft alle symbolen. Voor mij ten minste.

Nu ja, ik zal u niet lang bezig houden. Ik kom zo maar even aanwippen, maar, vrienden, wanneer u nu weet, dat God u liefheeft, dat wij u liefhebben, ja ik ook, liefhebben in die kosmische zin, die kracht in uw leven zou willen zijn als het mogelijk was, wat heeft u dan te klagen, wat heeft u dan te zorgen? Wanneer je nu toch een geestelijk leger achter je hebt, een vredesleger zonder wapenen, wanneer je God zelf, de Schepper van alle dingen achter je hebt, kan er dan wel eens iets werkelijk en blijvend verkeerd gaan? Moet je dan bang zijn voor het leven, voor de dood? Moet je dan bang zijn voor lijden of voor vreugde? Vrienden, als je zoveel krachten in en rond je kent, wanneer je zo sterk bent, dan hoeft je nergens over te denken. Dan zeg je gewoon voor jezelf: "Ik heb God lief boven alle dingen en ik wil mijn naaste liefhebben gelijk mijzelve, dan zal al het andere komen, zoals het komen moet en zoals het goed is. Als ik het zo aanvaarden kan, dan zal ik zelfs in hetgeen de mens het bitterst lijkt, nog Gods grootste vreugde kennen."

Nu en nu allemaal, met of zonder kruisje, Gods vrede, Gods zegen, Gods rust en een zalige zondag.

o-o-o-o-o

Vrienden, we gaan dan de bijeenkomst alweer besluiten en dat zullen we dan doen aan de hand van een onderwerpje, dat u zelf mag stellen, dat weet u nietwaar?

Meditatie

Ja, moet ik nu gaan mediteren over een meditatie? Laten we het zo zeggen;

Wanneer ik in mijzelve de wereld vergeet voor een korte wijl en mediterende het ik vervlecht met al het zijnde, dan pers ik uit de druiven van het leven een edele wijn, die kracht is en licht en vergaar ze in mijzelve. Zolang ik in mijzelve voortdurend tracht mij te occuperen met alles wat rond mij is, dag, nacht, stoffelijk leven, stoffelijk werk en streven, dan kan ik in een meditatie niet ontkomen aan de werkelijkheid, dan zijn mijn dromen een bespotting van mijn leven. Maar wanneer ik mijzelf weet te verweven als een kleine onbetekenende draad in een kosmisch patroon, wanneer ik begrijp hoe ik woon in een eeuwige werkelijkheid en niet slechts in een vloed van tijdelijke gebeurtenissen of schijn van wereldvormen, dan zal ik doordat ik de normen van beperking van het zijn terzijde leg, mijzelf a.h.w. het beklag ontzeggen van de onvolmaaktheid van mijn leven.

Voor mijzelf het licht, de ware waarde leven en uit mijzelve, puttend, steeds weer nieuwe kracht zien ontstaan. Een ware meditatie is een poging om de waan van beperking te ontsnappen en zo in de volheid van goddelijke werkelijkheid een korte wijl jezelf te herkennen en te beleven.

Een meditatie is als de wankel pas, die het kind zet, wanneer het voor het eerst zijn schreden, lachend maar onzeker, richt op moeder. Zo is ons mediteren in het begin een zoeken naar de moeder, die ons door het leven leidt, de inwijder, die ons wijdt tot een nieuwe trap van gaan en bestaan en leven.

Op den duur wordt het gaan een bewust en zelf beheerst verdergaan en wordt uit die eerste onbeholpen meditatie het innerlijk erkennen en het streven van een werkelijkheid, die ik in mijzelf geloof, die ik in mijzelve draag, waaruit ik eigen krachten put en nut erken.

En op den duur wordt meditatie een spiegel, waarin ik dat wat ik ken, de werkelijkheid, leer beseffen. Dus meditatie is iets, waarover je moeilijk kunt mediteren. Maar misschien mag ik dat zo sluiten vandaag:

Wanneer je mediteert, vraag je dan alleen maar dit af: Is er niet altijd zon, komt er niet altijd lente, zullen er niet altijd bloemen zijn? Zodra de aarde sterft, zullen ze elders in het Al bestaan. Is er iets van de vreugde die in mijn leven is geweest of komen zal, dat ten onder kan gaan? Wat in mij leeft, is eeuwig, maar het lijden, dat ik ter kennis neem, maar nu zoveel mogelijk terzijde stel, waaraan ik voorbij ga zoveel het mij mogelijk is, zal nooit een gemis zijn in mijn eeuwige werkelijkheid. Slechts indien ik mij op lijden en zorgen voortdurend concentreer, zullen zij mij beheersen en dan is een lange tijd mijn bestaan somber. Als ik put uit het licht, geloof in het licht en voortdurend de vreugde besef en haar voortdurende weerkeer in mij maak tot een blijvende verwachting, vind ik het werkelijke principe van het leven n.l. Leef in vreugde met God, voor God en uw naaste. Leef in vreugde bovenal, omdat de

Orde der Verdraagzamen

schepping niet tot smart en geweent, maar tot vreugde geschapen is en de mens die slechts het lijden aanvaardt en de vreugde ontkent, daar mee zijn Schepper beledigt en Hem een demonisch aangezicht geeft, dat zeker niet zijn werkelijk gelaat is.

Daarmee vrienden, zou ik zeggen, kunnen we het stellen voor vandaag. Van onze kant, ik hoop dat het bij u ook zo is. Ik zou me haast willen aan sluiten bij die spreuk van mijn voorganger, die zei zo iets van "Gods zegen over jullie allen en een zalige zondag". Of die nu zalig is of niet die zondag, dat kan ik niet uitmaken, dat moet u zelf bepalen, maar ik wens u wel een zondag met veel innerlijke vreugde, veel nieuwe kracht en ook dat tikje wijsheid, dat noodzakelijk is om je aan te passen bij de omstandigheden.

Vrienden, het beste allemaal.